

İLK
Kitap
yayınevi

**Çevrimiçi
(Mavi Tik)**
Fatma (Fatoş) Cemre

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedia.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Genel Yayın Yönetmeni: Oğuz Şahin

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Meryem Çelikten Çağlar

Son Okuma: Alev Sevgi

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Nisan 2025

ISBN: 978-625-5896-02-5

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ÇEVİRİMİÇİ
(MAVİ TİK)

Fatma (Fatoş) Cemre

“İçimde kök salan bir ağacın yaprakları toprağın kokusunu etrafıma yaydığı vakitlerde gökyüzüne selam duran parmak uçlarım dolunayın şavkıyla aydınlanan bir/er kelimeydi”

Ağacıma, Toprağıma ve de Tolonay'ıma sevgilerimle...

KÜÇÜK BİR TEŞEKKÜRLE BAŞLAMAK

Nesneleri konuşurmak kelimeleri konuşurmaktan ibaretti ve “bir şehrin kalbinde açmış ‘bir’ ruh...” içten bir teşekkürü yazdırmaya sebepti.

Sonu gelmeyen paragraflara işliyorum, keskin bir deniz kokusunu. Belki bir tan yeri, belki bir şafak vakti...

Kuluçka da yatan bir kalemin izi...

İçimdeki ses öyle bir şiir ki nüvesinde evrenin izlerini, tabiatın seslerini taşır. İrdelenmesi mümkün olmayan renklere evrilir, evrildikçe hayatıma yön verir.

İşte seviyorum içimdeki o şiiri ve bu şiiri benimle tanıştıran mavi şehrimi.

Yarı istikrar, yarı iktidar...

İştiyaklı bir yüreğin ayak izleri bunlar

Şiir ve ötesi Bandırma'nın sesi.

Ve ben şimdi...o

Ruhumun geçtiği evrenin parmak uçlarından damlayan bir su damlası gibi şeffaf ve gizemliyim. Kalbimin köşesine kurulmuş bir mutluluğu paylaşıyorum ve alnımdan bir inci tanesi gibi gerdanıma süzülen ırmaklara kıvrılıyorum.

Usul usul köprücük kemiğimden omuzlarıma yükselen kelimelerime gülümsüyor, ılık nefesimin yaydığı şükürle Huda'ya sesleniyorum ve iyi ki diyorum, kitaplarca teşekkür ediyorum.

Saygıdeğer Bandırma Belediye Başkanımız Sayın Dursun Mirza'ya sonsuz şükranlarımı sunuyorum.

Fatoş Cemre

VE TEŞEKKÜRLER BANDIRMA

Ey gök!

Parmak uçlarıma bahşettiğin dildar muselerinin avuçlarına rânâ bakışlı bir şehir bırakıyorum adı “Bandırma” olan.

Omuzlarımdaki tatlı bir yükün parmak uçlarıma sirayet ettiğini anlıyorum benliğim, munis bir füsünla yoğrulmuş gözlerimin beyaz sayfalara nasıl da akmak istediğini anlıyorum yüreğim, henüz çok geç kalmış değilim.

Yarım kalmış şiirleri bestelemeye hazır bir şarkı gibiyim.

Yine yeniden “çevrimiçi” olmak için ben sana sevdalıyım mavi şehrim.

Zira hissediyorum, bu şehrin ağaçları bir başka gülümsüyor gökyüzüne, bastığım topraklarında armoniler yükseliyor ve museler tırmanıyor gönülümün duvarlarına; tüm engelleri aşmak, enerjiyi ayyuka çıkarmak için; menfi ihtimallere prangalar geçirmek hiç de zor değildi, olabildiğince hissetmek en özel süreçti...

Ve bu şehirde yazdığım mavili mısralarım gecenin gerdanına yakıştığından beri sabahları ağlayan kuşlara rastlamıyorum artık. Sanırım mutlu olmayı hak eden çiçeklerin sırrına nail oldum.

**Ey azizim!*

Bir akşamın sabahına nasıl anlatayım türkülerin özünü?

“Sev bu şehri sev” der gibiydi...

Aç yüreğini türkülerle besle ve bir mucize dile ki; yerini aydınlığa bıraksın bir seher vakti, parmak uçlarına serilsin güneşin etekleri, dökülsün ayaklarına şehrin bütün güzellikleri...

İşte öyle bir sevda ki dinledikçe türküleri, yanıp söndükçe denizin fenerleri... Fark ettim ki “denizin tuzu sızmış kemiklerime, gecenin kokusu ise hâlâ tenimde...”

Ve öyle bir düş ki yerleşti göğüs kafesime, aşk ile!

Unutmayalım ki

Şehirler ve şiirler hakkında yazılan, çizilen binlerce söz, binlerce resim varken bu şehrin kalbime bahşettiği henüz dillere düşmeyen bir şarkısı, şekilden şekle girmeyen bir portresi vardı. Tüm dünya sessizliğe bürünse kalbin hep bu şarkıyla ritim tutacak, bu portreyle sahne alacak derdi...

*Şiirlerimde gökyüzü, deniz, tabiat her defasında benimle dans ederek eğlenen bir/er kelimeydi.

Kelime diyorum!

Zira kelimelerde benim için artık bir/er canlıydı!

“Benimle dans etmeyi şiirleştirecek kadar” hem de “beyaz gömleğimdeki mavi desenin adı cemreydi” diyecek kadar

Ve ben de yüreğimde vuku bulan heyecanım kelimelerime sirayet ederken parmak uçlarımdaki güzelliği edebiyatın kollarına bıraktım.

Bu müstesna eseri yüreğimden yüreğinize emanet etmek “esmer bakışlı bir geceye beyaz sayfalar açmak kadar gurur verici.”

Teşekkürler Bandırma

Bana ilham veren herkese ve her şeye

SEVGİLERİMLE

Fatoş Cemre

ÖN SÖZ

Dağın eteğini kucaklayan ıssız bir arazide filizlenen yürekli bir çiçeğin zaferine yazdım. Yazdıkça okudum, okudukça öğrendim.

Sahi, siz hiç hassas ve naif bir çiçeğin yüreğini hissettiniz mi?

Her saniyede şiddetini arttıran rüzgâra karşı ayakta duruşunu izlediniz mi? Yalnız başına kalmışlığın güzelliğine şahit oldunuz mu? Etrafındaki boşluğa aldırmadan kuru bir toprağa kök salışına merak sardınız mı?

Oysa varlığı dikkat çekmezdi belki de görkemli bir bahçede açan bir çiçek olsaydı.

Ayakta durmayı öğrenemezdi mesela cüssesini sarıp sarmalayan otları olsaydı!

Tüm acılara rağmen gülmeyi öğrenemezdi aslında karanlığa inat beyaz yapraklarını açmasaydı!

Duruşuyla bu kadar ısıtmazdı sahiden güneşe benzeyen bakışı olmasaydı!

Ve sorarım vuslata erişemeyen kahrından sarılmasaydı eğer toprağına, uyandığı sabahlara bakar mıydı umutla, selam verir miydi mavinin tonlarına?

Peki siz hiç, gökyüzünün baktığı açıdan baktınız mı hayata?

Anlam yüklediniz mi aydınlığa ve karanlığa, yaşanmış ve yaşanılması hikâyelere, bestelenmiş şiirlere?

Ey hayat! Ey zaman!

Yaş kırk bir, gönlüm yazılacak nice eserlere gebedir.

Ve ey sevgili!

Bakışlarından şiir damlamasaydı eğer yüreğime “çevrimiçi” olur muydum söylesene!

12 Çevrimiçi (Mavi Tik) / Fatma (Fatoş) Cemre

* Zihninde kurguladığı renkli masallara resimler çizen o kız benim.

* Ben Kırmızı kunduramın bağcıklarından koparıldım

* Beyaz ayakkabılarımın topuklarından vuruldum.

* İşte ben kara geçmişe beyaz kefen giydiren bir ölüm gerçeğiyim.

* O kadın benim!

* Sessiz sedasız toprağa gömülen ve orada yeşeren minik bir fidanım!

* Dallarımın kırıldım, kırıldığım yerden güçlendim.

* Yaprak yaprak döküldüm, döküldükçe yeşerdim.

* İşte o ağaç benim!

* Şimdi ben, hışırtılı yaprakların gövdesinde şiirleşen sessiz bir çınarım.

* Ve ben hep kırk bir yaşındayım.

* Sükuneti bekleyen parmak uçlarımın üşüdüğünü hissediyorum
bu aralar.

Ağaçların diyorum, ıslak ve üryan dallarında ağlayan yaprakları
var.

Toprağın diyorum, filizlenmeyi arzulayan tohumlarında bir bek-
lentisi var.

Sahi gökyüzü diyorum! Gökyüzü neden bu kadar sitemkâr?

Yoksa siz hâlâ hissetmediniz mi evrenin haykırışlarını?

Rüzgârlara seslenişini? Yıldızlara olan dargınlığımı?

Susmak hiç de o kadar kolay değildi, anlıyor musun?

Tüm bu olanlar dünyamı etkilerken yazmaktan başka çarem yoktu
biliyor musun?!

Hani gözlerindeki ışığın? Niçin bu kadar karanlık bakışların?

Neden ilk günkü gibi parlamıyor, anlatsana.

Güneşi söndüren, Cemre'yi küstüren bu öfke, bu hiddet ne diye?

Anlatamıyorum işte!

Kapıldım gidiyorum sessiz bir yazım hikâyesine, gücüm yettiğin-
ce...

Değerli okurlarım;

Sizlerle hiç karşılaşmamış, tanışmamış olabiliriz.

*Lakin gönül birliği denilen bu yolda duygularınıza tercüman
olabiliyor, yüreğimi yüreğinizde hissettirebiliyorsam ne mutlu
bana!*

Yüreğime hoş geldiniz.

Duyularıma hoş geldiniz.

*Yaşayarak yazdığım, yazarak yaşadığım... Kurgu ve gerçekler
arasında mekikler dokuduğum... Kitabıma hoş geldiniz.*

*1+1 evimin küçük odasındaki mini kitaplığımdan tüm okurlarıma
sevgilerimle.*

1. BÖLÜM

“Bazen sessizlik dış ve iç etkenlerden kaynaklanan menfi ihtimallere karşı vücudumuzu ve ruhumuzu koruma şeklidir.

Bazen de yeni başlangıçlara yelken açmak için uygun bir limandır.

İçimizdeki paylaşılamaz olan duyguyu paylaşabilmenin zorlu yoludur.

Zihnimizdeki yanıtlanamayan soruların kısa lakin çok sesli konuşma figürüdür.

Aslında en güçlü cevaptır.

Tabii ki anlayabilene!

Ve bazen de içimizdeki çılgın son gücüne kadar bastırılma şeklidir.”

İşte ben de sabahın ilk ışıklarında sevgilimden ayrılmanın verdiği hazin bir sessizlikle güne penceredeki çiçekleri sulayarak başlamıştım.

Saatler içinde odamdaki sessizlik çığ gibi büyürken kendime söz geçiremememin hüznünü yaşıyordum.

Zira dimağım yeni fikirler silsilesine gebe olmakla meşguldü; düşününce bir yere varamayacaksam, çözüm üretemeyeceksem, sözümü kalbime geçiremeyeceksem ne önemi vardı diyorum.

İnsanoğlu işte belleğinin çekmecesini karıştırmak hoşuna gidiyor, bir şeyleri çıkarıp yerine saçma fikirler koyarak kendini meşgul etmeyi seviyor. Lakin nedense kendime hâkim olamıyordum bu mevzuda.

Bir tek çiçekler şahit oldu içimdeki haykırıslara;

“Ey sevgili!

Aynı şarkıda buluşmanın, aynı şeyleri sevmenin tesadüflerine inandırdın beni.

Senin satır satır döküldüğün bir öyküde ıslanmak istiyorum sevgili!

Bu bir aşk öyküsü.

Ve ben her şeyin bittiğini sandığım sessiz bir hikâyenin ortasında buldum kendimi, bu bir sevgiden ibaretti, susmak, saklanmak bir çözüm değildi.

Şimdi beni anlıyor musun sevgili!

Hikâyemin sessiz kahramanı...

Bir “çevrimiçi” durağında bul beni.”